FIONA LUCASOVÁ

Haló... jsi tam?

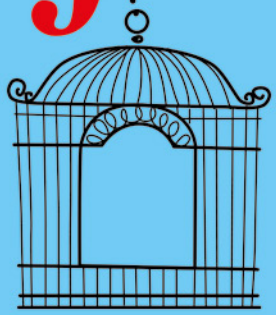

Jak je možné jít dál, když se nedokážeš odpoutat?

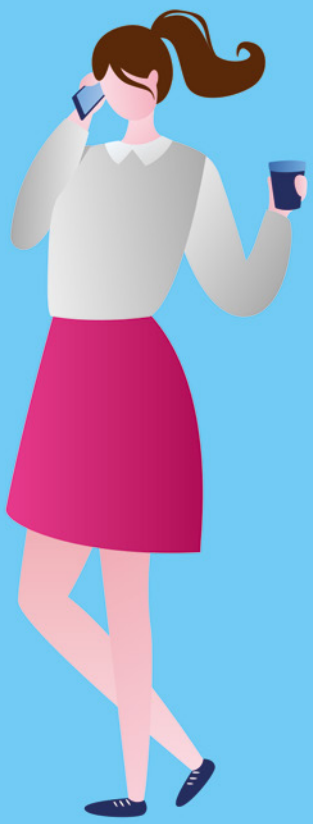

metafora

Ve Spencerovi našla Anna osudovou lásku: manžela, nejlepšího kamaráda a spolehlivou oporu. Věřila, že jejich vztah vydrží navěky. A když před dvěma lety, devíti měsíci a osmi dny Spencer tragicky zemřel při nehodě, Anně se zhroutil svět.

Její přátelé i rodina soudí, že je načase, aby přestala truchlit a šla dál. Jak to má ale udělat, když přišla o svou spřízněnou duši?

Na Silvestra Anna vytočí Spencerovo telefonní číslo, aby si ze záznamníku poslechla jeho hlas. K jejímu úžasu však hovor někdo přijme. Brody, jemuž teď číslo patří, jako jediný chápe, čím Anna prochází. Konečně někdo rozumí jejímu žalu, konečně může sdílet, co ji tíží.

Začnou si volat častěji a Anna postupně zjišťuje, že se znovu dokáže někomu otevřít. Daří se jí opět se smát, a dokonce nachází naději.

Jenže Brody není k Anně úplně upřímný. Co před ní skrývá? Ohrozí jeho tajemství všechno, zrovna když se v Anně probouzí odvaha znovu se zamilovat?

„Příběh o lásce, ztrátě a umění postavit se po osudových zvratech znovu na nohy. Hluboce dojemný a současně plný optimismu.“

– Sophie Cousensová, autorka románu
Příští rok v tento den

Fiona Lucasová

Haló... jsi tam?

Díla napsaná pod jménem Fiona Harperová:

The Memory Collector
The Other Us
The Summer We Danced
The Doris Day Vintage Film Club
The Little Shops of Hopes and Dreams
Make My Wish Come True
Kiss Me Under the Mistletoe

Fiona Lucasová

Haló... jsi tam?

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Originally published in the English language by
HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Last Goodbye*
Copyright © Fiona Lucas 2020
Fiona Lucas asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.
Translation © Věra Kotábová, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-609-5 (ePub)
ISBN 978-80-7625-608-8 (pdf)
ISBN 978-80-7625-130-4 (print)

Amandě,
nejlepší možné parťačce,
jakou si jen spisovatelka může přát.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA JEDNA

ANNA LEŽELA V POSTELI s přikrývkou přetaženou přes hlavu. To by nebylo nic neobvyklého, kromě skutečnosti, že byl čtvrtek, půl sedmé večer a ona byla úplně oblečená, až na boty. Někde v dálce zvonil zvonek. Ze všech sil se ho snažila ignorovat.

Do postele si vlezla asi před půl hodinou a neměla v úmyslu jít ten večer ještě ven. Možná už nikdy. V pelíšku se cítila hezky. Bylo tam bílo. Ticho. Svět byl dneska až příliš jasný a příliš hlučný. A až moc hloupě rozjařený. Takhle to bylo příjemnější. Měla na to přijít dřív.

Někdo zarachotil poštovní schránkou na dveřích. „Anno?"

Upřeně se zadívala na bílé bavlněné povlečení a začala počítat nitě v osnově. Třeba by měla zvážit nějaké opatření na zajištění zvukotěsnosti?

Hlas se ozval znovu, tentokrát hlasitěji: „Hej, ty tam! Jsem tady. Otevři mi!"

Zhluboka dýchej… To prý pomáhá udržet klid, ne? Zkusila to, strašně toužila zůstat v tom bílém sametovém otupění. Problém byl, že už se moc dlouho nedokázala pořádně nadechnout. Aby byla přesná, trvalo to dva roky, devět měsíců a osm dní.

Opravdu až tak dlouho? Pořád měla pocit, jako by se to stalo včera.

Přetočila se na bok, schoulila se do klubíčka a pevně zavřela oči, aby unikla realitě.

Znovu se ozval hlas pronikající schránkou na dopisy, ale už nezněl jasně ani vesele. Byl podrážděný. Dokonce možná trochu zoufalý. Anna roztřeseně vydechla. Její bublina klidu se povážlivě chvěla. Objevovaly se v ní trhliny. Snažila se předstírat, že ty rušivé zvuky zaznívají v jiné rovině, v jiné realitě. Přinejmenším to se jí dařilo, dokud se hlas neztišil a nezačal prosit:

„Anno? *Minha querida?* Jsi v pořádku?"

Zakryla si rukama obličej a vydala zvuk, něco mezi zamručením a povzdechem, pak se přinutila vystrčit nohy z teplého hnízdečka a postavit je na podlahu. Zbytek těla následoval nohy o chvilinku později. Nakonec jako robot vyšla z ložnice a sešla po schodech do haly.

„Díkybohu!" vydechla její nejlepší kamarádka, když Anna konečně otevřela vstupní dveře. „Už jsem se začala bát, jestli jsi nespadla ze schodů nebo neuklouzla ve vaně!" Gabriela mluvila odlehčeným tónem. Vešla do haly, ale pod její veselostí bylo znát napětí a v očích měla otazníky. Anna věděla, že jí Gabi ty otázky nepoloží, ale stejně je slyšela. *Jsi v pořádku, viď? Nebo se mám o tebe vážně bát?*

Všichni, koho Anna znala, měli v očích totéž. Stále stejné otázky. Jenže lidé se báli, že se zeptají špatně. Nebo se nezeptají správně. Anna žila jako v minovém poli.

Gabi jí podávala plech s koláčem. „Zastesklo se mi po mámině mrkvovém koláči, ale udělala jsem ho moc velký."

„Děkuju," vzala Anna pekáč a přitiskla si ho k hrudi. „Na ten se těším." Její kamarádka dělala brazilskou verzi koláče, jasně oranžovou a politou čokoládou. Byl vynikající.

Přítelkyně vyzařovala směs starostí a naděje. „Vážně?" Šlo o víc než jen o koláč. Gabi pořád kvílela, že její křivky jsou výsledkem matčina přesvědčení, že lidi, které má ráda, musí po-

řádně nakrmit, ale teď to vypadalo, že se své matce podobá víc, než si uvědomovala.

Anna důrazně přikývla. „Jasně." Pak odnesla koláč do kuchyně, z dohledu, a doufala, že tím utne veškerou diskuzi.

Vážila si toho, že o ni přátelé mají starost, ale už jí lezlo krkem, jak ji všichni hlídají, zvažují každé její gesto a každé slovo, které jí přešlo přes rty, jen aby je pak společně porovnávali a ubezpečovali se o každém malém důkazu, že „už se z toho dostává".

Když se Anna vrátila do haly, Gabi se na ni úkosem podívala. „Co sis to udělala s vlasy?" Anna si rukou projela hnědé polodlouhé vlasy a zjistila, že je má vzadu celé zcuchané. Uhladila je a snažila se, aby to nepůsobilo nápadně. Ani se neodvážila podívat se do zrcadla vedle dveří. Od Vánoc nevyšla z domu a obávala se, že vyhlíží poněkud zanedbaně. Zato Gabi vypadala jako ze škatulky. Tmavé vlasy jí spadaly v hedvábných spirálkách na ramena a kobaltově modré šaty jí krásně ladily k pleti.

„Jsi připravená na večírek, že jo?"

Gabi sjela očima po jejích pomačkaných malých černých a nohách v punčochách. „Za pár hodin budeme volat ‚šťastný Nový rok' a o to nechci přijít!"

Šťastný Nový rok…

Anna měla chuť tu frázi trochu osekat. Jen pro začátek by mohla úplně odříznout a zahodit první slovo. Nicméně „Nový rok" je fakt, s nímž nic nenadělá. Čas ubíhá, ať chce nebo ne, ale slůvko „šťastný" jí přišlo úplně absurdní, dokonce možná malinko urážlivé.

Přepadl ji nával emocí tak mohutný, až jí na okamžik blesklo hlavou, že vyběhne po schodech nahoru a zaleze si zpátky pod peřinu. Otočila se ke kamarádce a chystala se jí omluvit, ale pohled jejích očí ji umlčel. Třebaže byla Gabi ohromená a zne-

pokojená Anniným neupraveným vzhledem, bylo vidět, že se zároveň tetelí očekáváním, což Anna rozpoznávala. „Na tom večírku bude někdo, kdo se ti líbí, že jo?“ zeptala se, protože tyhle jiskřičky v očích měla Gabi jenom tehdy, když byly ve hře nějaké milostné naděje.

Gabi nevinně zamrkala očima. „Kdepak.“

Hm. Anna si nebyla jistá, jestli tomu má věřit.

„Takhle se na mě nedívej,“ dodala Gabi a zamračila se. „Když jsem se rozešla s Joelem, s chlapy jsem skoncovala, pamatuješ?“

Anna váhavě přikývla. „Vzpomínám si, že jsi to *říkala*.“ Jestli její předsevzetí vydrží, to se teprve uvidí. Zrovna teď by Anna vsadila klidně pětistovku na to, že dneska večer tam bude někdo, na koho si kamarádka myslí. Ale Anna jí to přála. S Joelem se rozešla už před skoro pěti lety. A aby byla upřímná, Anna byla ráda, že mu vidí záda. Gabi si dost nevážil, jenže ona to tenkrát tak neviděla a zlomilo jí to srdce. Od té doby prožila řadu krátkých románků. Líbili se jí sebejistí chlápci, jenže z té sebejistoty se až moc často vyklubala arogance a samolibost. A to nejsou vlastnosti, které by byly zárukou dlouhodobého vyrovnaného vztahu.

„Je to pravda,“ dodala Gabi tak přesvědčivě, až jí Anna skoro uvěřila.

„Tak už jsi hotová?“

Anna pohlédla na schodiště, na jehož konci čekal její pelíšek, a povzdechla si. Aspoň jedna z nich se má dnes večer na co těšit, až vykročí z letošního starého unaveného roku do nepopsané čerstvosti toho nového.

Přinutila se zvednout koutky. „Samozřejmě. Dej mi jen pár vteřin. Vezmu si kabát a obuju se.“

KAPITOLA DVĚ

V IDEÁLNÍM SVĚTĚ BYCH dorazila na večírek až nejmíň hodinu a půl po zahájení, pomyslela si Anna. Tak by se mohla vyhnout začátku, kdy všichni překypovali nadšením nad večerem, který je čeká, hlasitě se vítali a okamžitě zapomínali, komu byli představeni.

Gabi pracovala jako stylistka jídla a měla na starost přípravu pokrmů pro focení do kuchařek a časopisů o vaření, které musely vypadat tak, aby se při pohledu na ně čtenářům sbíhaly sliny. Za roky v branži se setkala s eklektickou směsicí lidí, od fotografů a grafiků přes redaktory až po stylisty a televizní moderátory. Dnešní večírek pořádala Kaliforňanka žijící v Anglii, která vlastnila řetězec londýnských salonů krásy. Vanessa bydlela v Chistlehurstu, a když se Anna blížila k jejímu bydlišti, bylo zřejmé, že domy jsou čím dál větší a na ulicích roste víc stromů. Byly to jen dvě míle od Annina řadového domku v Sundridge Parku, ale vypadalo to jako jiný svět.

Procházela za Gabi přízemím stylového domu a v ruce držela netknutou sklenku ginfizzu. Kdykoli se Gabi podařilo odtrhnout od jedné skupinky vzrušených extrovertů, okamžitě ji pohltila další. Anna většinu z těch lidí neznala, takže postávala na okraji skupinek, tvářila se přátelsky, ale neutrálně, a v rámci možností se vyhýbala očnímu kontaktu.

Výhoda toho, že má člověk společenskou přítelkyni, která zná devadesát procent hostů, spočívá v tom, že se kolem člověka pořád přelévá nějaká konverzace, podobně jako proud vody obtéká balvan v řece, a to se jí hodilo. Při formálních otázkách, jimiž se zahajuje hovor s neznámými lidmi, na což nebyla nijak zvědavá, vždy hrozilo nebezpečí, že padne dotaz, který opravdu nechce slyšet –

„Ahoj, Anno! Jak se daří?“

Nuceně se usmála a otočila se. Usmívala se na ni další z Gabiných zajímavých a kreativních přítelkyň. „Ach, ehm… ahoj,“ dolovala ze sebe toporně, zčásti proto, že si nemohla vzpomenout na ženino jméno, ale dílem i proto, že tahle jednoduchá otázka ji vždycky přiváděla do rozpaků. Byla v zásadě pravdomluvná, takže na dotaz, jak se má, automaticky odpovídala podle pravdy.

Velká chyba.

Původně, krátce po té události, to tak dělala. Obvykle spustila o tom, jak jí každá vteřina přináší bolestné bodnutí u srdce a jak se každé ráno děsí otevřít oči. Bylo příjemné, když to ze sebe mohla dostat.

Ale brzy zjistila, že je to zaručený způsob, jak přimět přátele, aby protáhli obličej a s pocitem trapnosti se od ní odvrátili. Často vzápětí zpozorovali na druhé straně místnosti někoho, s nímž si potřebovali naléhavě promluvit, takže se rychle vytratili.

Nikdo nechtěl slyšet, jak se *skutečně* má. Dokonce ani po dvou letech, devíti měsících a osmi dnech. Ani Gabi nebyla výjimkou. Místo toho chtěli poslouchat, že už se vzchopila, že se z té tragédie lze oklepat a jít dál. Bylo to od nich vlastně sobecké, protože po ní chtěli, aby jim dávala naději. Žádali ji, aby je ujistila, že když se něco hrozného přihodí jim, časem se z toho

také vzpamatují. Anna ale nebyla v pořádku. A nebyla ani na dobré cestě, aby se k tomu byť jen přiblížila.

Gabina přítelkyně na ni hleděla se zdviženým obočím a čekala na odpověď.

„Vede se mi docela dobře," odpověděla Anna a zase jednou si všimla, že ji zármutek změnil ve velkou lhářku. „A jak se máš ty?"

Ta žena (Keisha! – opravdu se jmenovala *Keisha*) uvážlivě přikývla. „Však to znáš. Pořád stejně, pořád stejně…" Pak svraštila obočí. „Slyšela jsem o… však víš… je mi to líto."

A pak udělala tu nejhorší možnou věc – položila Anně ruku na rameno. Pálilo to.

Anna ji chtěla setřást, chtěla se na Keishu významně podívat, aby jí došlo, že překročila jistou hranici, ale nakonec to neudělala. „Hele," zadívala se na druhý konec velké místnosti, kde byla velká otevřená nablýskaná kuchyně, „myslím, že tě hledá Vanessa."

Hostitelku ve skutečnosti nebylo nikde vidět, ale hru na schovávanou můžou koneckonců hrát obě. Keisha vypadala na okamžik rozpolceně, ale pak Annu chvatně jednou paží objala a odspěchala. Anna si oddechla a zmizela opačným směrem.

Byla ráda, když se hodinová ručička přehoupla přes devátou. Hosté už se přestali vzájemně zdravit, seskupili se do malých hloučků a opírali se o kuchyňskou linku nebo si našli místo na sezení. Bylo snazší stáhnout se někam do koutku se sklenkou teplého nápoje v ruce a budit dojem, že si člověk právě báječně popovídal s jednou osobou a je na cestě k dalšímu známému, když ve skutečnosti – odhlédneme-li od krátkého rozhovoru s Keishou – jediným člověkem, s nímž byla Anna toho večera v kontaktu, byla Gabi, a to v autě cestou na večírek.

Ještě ani nevyjely od Annina domu, když Gabi znenadání prohodila: „Zmínila jsem se, že tam dneska večer bude Jeremy?“

Anna na přítelkyni ostře pohlédla. Gabi seděla klidně s rukama v klíně a na rtech jí pohrával náznak andělského úsměvu. To Annu trochu poplašilo, protože tohle nebylo Gabi podobné, obvykle se nechovala věcně a nevzrušeně. Naopak na všechno reagovala vyjeknutím, úsměvy a výbuchy nadšení. Na úplně *všechno*. Anně se sevřel žaludek.

„Ano?“ opáčila a schválně se snažila mluvit zlehka. „Připomeň mi, kdo to je?“ I když přesně věděla, že Jeremy je Vanessin kamarád, je to grafický designér a má „úžasný“ byt v Beckenhamu.

Anna věděla, že je jen otázkou času, než před ni ten pomyslný granát dopadne, protože posledních pár týdnů Gabi jeho jméno nenápadně propašovávala do jejich konverzace skoro stejně často, jako nadhazovala, že je na čase, aby se Anna „pohnula dál“.

Jenže Anna se nemínila pohnout dál. Zatím na to nebyla připravená.

Ovšem fakt, že už to zdůraznila nejmín tisíckrát, neměl na Gabi žádný vliv, protože její kamarádka se právě prodírala z kuchyně v závěsu s nějakým mužem.

Anně se konečně rozbřesklo. Gabi předtím nezářila proto, že by se obírala vlastními romantickými vyhlídkami, ale protože je plánovala pro Annu.

Obrátila se, aby vyklouzla opačným směrem, ale zjistila, že jí v cestě stojí hlouček žen pracujících ve Vanessině salonu krásy, štěbetajících a pestrobarevně oděných jako nějací exotičtí ptáci. Utábořily se vedle proskleného chladicího boxu se šampaňským a nevypadalo to, že by jí chtěly uhnout.

„Myslela jsem, že ses mi ztratila," prohlásila Gabi a nasadila jeden ze svých zářivých úsměvů ve stylu Julie Robertsové. Pohlédla na muže, jehož držela pod paží a který popravdě nehýřil stejným nadšením z jejich setkání jako Gabi. „Tohle je Jeremy!" oznámila radostně Gabi, jako by ohlašovala vítěze Oscarů. Jeremy byl vysoký, štíhlý muž s pískově blond vlasy a tím druhem ostře řezaných lícních kostí, které Anně připomínaly detektivy ze severských krimiseriálů, co zrovna běžely na Netflixu.

„Určitě si vzpomínáš, vyprávěla jsem ti o něm."

Anna se na Gabi podívala. *Cože? Ty to fakt myslíš vážně?*

Kamarádka se nenechala zastrašit, kontrovala vlastním výhrůžným pohledem – *Ne abys to zkazila!* – a pokračovala: „Pamatuješ, jak jsi říkala, že bys zkusila ty hodiny salsy? Tady Jeremy na ně chodí do zdejšího kulturního centra. Všechno ti o nich poví." Pak sehrála divadýlko a s leknutím si všimla, že všichni potřebují dolít skleničky, a třebaže stála hned vedle chladničky plné šampaňského, vyrazila kamsi na druhou stranu místnosti, aby nějaké přinesla. Anna a Jeremy na sebe zůstali trapně zírat.

Anna se nadechla, usmála se a řekla: „Zdravím." Ano, byla momentálně trochu nespolečenská, ale nebyla nezdvořilá. Proto mu také, když se začali trochu oťukávat, neprozradila, že lekce salsy byly původně Gabin nápad. Něco, co vytáhne Annu z domu. Předtím to byl kurz italštiny. A ještě předtím výroba stříbrných šperků. A dokonce kurz údržby auta.

Nakonec si Anna s Jeremym povídala v kuchyni přes půl hodiny. Usoudila, že je to příjemný muž. Ne příliš soustředěný sám na sebe. Ani nudný. Zjevně ho také nepříjemně překvapila Gabina chabě rafinovaná snaha dělat dohazovačku. Pokoušel se to skrýt, i když se mu to tak úplně nedařilo. Anně se proto líbil ještě víc.